

fånglägrer och utom desamma. — Det var möjligt för oss att tala med en stor del af de sjuka, ty många förstodo tyska, och med dem, som voro af slavisk härkomst, kunde man hjälpligt reda sig med ryska. Emellertid var det en stor språkförbistring, som gjorde sig gällande i dessa sjuk-salar: tyskar, ungrare, polacker, serber, kroater, slovener, italienare och rumäner lågo om hvarandra. Ibland måste vi ha tolk till hjälp, och vi sökte så samvetsgrant som möjligt anteckna namnen på alla dem, som aldrig fått något lifstecken hemifrån för att om möjligt hjälpa dem att komma i förbindelse med deras anförvanter. Till sist stodo vi framför en säng, där hvarken vi eller någon annan tycktes kunna reda upp det hela. Det var en turk, som låg där, och han såg mycket olycklig ut, när han ej kunde göra sig förstådd. Till sist kom d:r Riza, och allt ordnades förträffligt. Tiden var nu inne för uppbrott. "Vi förstå icke hvarandras språk, men detta förstå vi", sade fröken Brändström, i det hon till afsked tryckte turkens hand och fick ett vänligt leende till svar från den sjuke. — — —

Nästa dag, den 21 april, reste vi icke genast ut till Pensa II, ehuru vår egentliga verksamhet skulle blifva förlagd där. Det fanns nämligen ännu flera sjukhus för krigsfångar att bese. Så besökte vi de 2, som äro förlagda i själfva Pensa, strax intill järnvägsstationen, det ena med 62 bäddar och det andra med 50. Vi sammanträffade här med ännu 2 österrikiska läkare, d:r Emil Zak och d:r Richard Taussig, den förre docent i Wien och tillfångatagen i början af september 1914 vid Lemberg, den senare tillfångatagen den 22 mars 1915 vid Przemysl. I Pensa hade d:r Emil Zak varit sedan början af februari 1915 och d:r Richard Taussig sedan midten af april. De gladde sig ofantligt öfver vårt besök och hade mycket af intresse att meddela från sitt arbete bland de sjuka. Enformigheten kände de ej så tryckande, ty de hade ofta tillfälle att gå in i staden och fingo äfven besöka sina kolleger ute vid Pensa II. Några kläder till utdelning hade vi ej denna dag med oss, men lofvade att snart återkomma.